ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ 5

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 9 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 20

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΣΤΟΝ "ΝΟΥΜΑ,,

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΡΘΡΩΝ

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ

Η ΤΡΙΠΛΗ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ

Δημοκοπία Ὑπουργική
Δημοκοπία Βουλευτική
Δημοκοπία Δημοσιογραφική

ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ
ΤΥΠΟΣ
ΛΑΟΣ

Ποιὸς μᾶς διευθύνει σήμερον
Καὶ ποιὸς θὰ μᾶς διευθύνῃ αὔριον
ΚΑΙΡΟΣ νὰ νοίξῃ ὁ λαὸς τὰ μάτια του
ΚΑΙΡΟΣ νὰ ξυπνήσῃ,
ΚΑΙΡΟΣ νὰ νοιώσῃ πῶς τὸν ἀπατοῦν
ΚΑΙ ποῦ τὸν σπρώχνουν

ΟΛΑ ΘΑ ΕΞΕΤΑΣΘΟΥΝ

Μὲ εἰλικρίνειαν
Μὲ θάρρος
Μὲ γεγονότα

ΑΠΛΑ--ΧΤΥΠΗΤΑ--ΖΩΝΤΑΝΑ

Γιὰ νὰ νοιώσῃ

Ο ΛΑΟΣ

Ποιοὶ ἐπιδείουν

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ

Καὶ γιατὶ τὸ ἐπιδείουν.

ΛΑΟΠΛΑΝΟΙ ΚΑΙ ΑΥΛΟΚΟΛΑΚΕΣ

Ροβεσπιέροι πρὸ τοῦ Λαοῦ
Καὶ Ριγκολέτοι στὸ Παλάτι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΣΤΟΝ "ΝΟΥΜΑ,,

"ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ,,

Εἶταν θεία τάχα ἐπίνευσις, ποῦ τὸ ἄνοιγμα τοῦ νέου χρόνου μὲ βρῆκε στὸ Βάϊμαρ; Μὲ ποιὸ φόρτωμα ἐταξίδευα στὴ ζωή μου καὶ δὲν τὸ εἴξερα. Σὰν τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ποῦ πιστεύοντας στὴ θείαν ἄφεσιν, ξεφορτώνουν τὶς ἁμαρτίες τους στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας καὶ ξαλαφρώνουν, ἔτσι ὁ ἁμαρτωλὸς ἐγὼ, ἀγνοῶντας καὶ τὴν ἁμαρτία μου καὶ μὴ ὑπολογίζοντας τὴ σωτηρία της ἀπὸ ὅποια δήποτε ἐπίνευσι, τὸ ἄφηκα, μὲ ἄφηκε δηλαδὴ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μου ἐκεῖ. Μὰ δὲν ξαλάφρωσα ἐγώ. Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ πιστεύσω στὴ μετάνοια, γιατὶ δὲν πιστεύω στὴ σταθερότητα· καὶ συλλογιέμαι ἀπὸ μακριὰ τὸν ποθητὸ τόπο καὶ ἀναγαλιάζω· καὶ συλλογιέμαι τον ἀπὸ κοντὰ καὶ δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίζω.

Πέντε ὧρες – ἡ αἰωνιότητα τῆς ζωῆς μου—ἔζησα στὸ σπίτι τοῦ Γκαῖτε. Ἀξέχαστη ἡ 2 τοῦ Γεννάρη τοῦ 1899. Ὁ μεγάλος σταθμὸς τῆς Ζωῆς μου. Ἤρθα στὴ Γερμανία, γιατὶ μὲ τραβοῦσεν αὐτὴ ἡ ἡμέρα. Εἶταν τόνειρο ποῦ μέθρεφε τόσα χρόνια. Μπαίνοντας στὸ Βάϊμαρ αἰστάνομουν τὸν ἑαυτό μου ἀλαφρώτερον καὶ μπαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Γκαῖτε δὲν ἔτρεμα. Εἴμουν πνοὴ γενομένος καὶ πνοὴ διαχυμένη στὸ σύμπαν. Ὤ! Ἡ αἰωνιότητα τῆς Ζωῆς μου! Ὅποιος πιστεύει σώζεται· καὶ δὲν μᾶς μένει πλέον ἄλλη πίστη ἀπὸ τὴν πίστη στὸ Πνεῦμα. Τοὐλάχιστον σὲ μένα δὲν παραμένει ἄλλη πίστη. Καὶ προσκυνητὴς τοῦ καθολικοῦ Πνεύματος ἀνέβαινα μεταρσιωμένος τὸ βωμό του. Νὰ τὸν περιγράψω δὲν μπορῶ οὔτε τὸ ἐπιθυμῶ. Μόνον ἐκεῖ, στὸ μικρὸ παλατάκι ἐκεῖνο, στὸν ἱερὸ τόπο ποῦ ἔξένισε τὴ μεγαλήτερη δημιουργία ποῦ εἶδεν ὡς τώρα ὁ κόσμος, ἐκεῖ ζήτα, ὦ ἄνθρωπε, ὅ,τι σὲ σρίγγει στὴν ψυχή. Καὶ πέντε ὧρες ἔζοῦσα μέσα ἐκεῖ, ὁλομόναχος, ἱερόσυλα ἀγγίζοντας μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ χέρια τὸ κάθε τί, χωρὶς νὰ αἰστάνωμαι τὴν ἱεροσυλία, ὡσὰν νὰ ἐπίστευα, πῶς βρίσκομουν στὸ δικό μου τὸ σπίτι. Καὶ δὲν ἐθαμπώνομουν μήτε ἀπὸ τὰ ζωγραφικὰ σχεδιάσματα τοῦ Γκαῖτε, καινούργια πηγὴ ἀνεκμετάλλευτη ἀκόμα γιὰ τὴν τέχνην αὐτή, οὔτε γιὰ τὰ γλυπτικὰ προπλάσματά του, ποῦ καὶ μόνα αὐτὰ θὰ ἔκαναν εὐτυχῆ ἕναν ἁπλοῦν θνητό, οὔτε γιὰ τὶς συλλογές του τῶν βοτάνων, ἰδιαίτερη ἐντρύφησής του καὶ ἀφετηρία τῆς προφητικῆς του ἰδέας γιὰ τὴν κατόπιν Δαρβινικὴ θεωρία, οὔτε τὸ φυσικὸ καὶ χημικὸ ἐργαστῆρι του, ποῦ θὰν τὸ ἐζήλευε καὶ τώρα τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιο, οὔτε γιὰ τὴ βιβλιοθήκη του καὶ τὸ τραπέζι ποῦ ἐγεννήθηκαν οἱ μεγαλήτεροι θεοὶ καὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πνεῦμα του καὶ ποῦ ἀσεβέστατα ἐγὼ ἀπο τὸ μεγάλο ξεχείλισμα τῆς εὐσέβειάς μου ἀνακάτωσα βιβλία καὶ χειρόγραφα. Καὶ μὲ γλύκαινεν κάπως ἡ ἰδιαίτερη στοργὴ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος νὰ σημειώνει στὰ περιθώρια κάτι Ἑλληνικά. Σὲ μιὰ «Θεία Κωμωδία» διαβάζω «Ἄω—Ἀώδης — Ἀῶθεν—Ἀών—1814». Σένα ἄλλο βιβλίο τὴ λέξη « Αβαθής». Σάλλο τὴ λέξη «Ρώμη» καὶ σάλλα ἄλλες. Καὶ δὲν ἔκλαψα, ὅταν στὸ μικρὸ δωμάτιο ποῦ τὸ Πνεῦμα παράδωκε τὸ σῶμα στεκόμουν ἐγὼ ἀντίκρυ στὴν πολυθρόνα ποῦ τὸν ἐστήριζε καὶ στὸ τραπεζάκι ποῦ ἁπλωμένο τὸ χέρι του ταλάντευε, ὅταν τὸ στόμα του ψιθύριζε: «περσότερο φῶς!—Mehr Licht!» Μόνο τότες γονάτισα κ' εἶπα τὴν προσευχή μου· καὶ στὴ προσευχή μου μὲ πῆραν τὰ δάκρυα, γιατὶ ἄξαφνα μοῦ ἐγεννήθηκεν ἀκράτητη νοσταλγία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος Καὶ γονατισμένος ἐκεῖ εἶδα ὁλοζώντανη τὴ μορφή του μὲ τὸ παντοτεινό του χαμόγελο νὰ μ' ἀτενίζει καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίζει γλυκὰ «ἀφέονταί σοι αἱ ἁμαρτίαι».

* *
*

Κ' ἐλευθερωμένος σηκώθηκα! Ὤ τοῦ θαύματος! Ἐκεῖ στὴν πόρτα εἶταν ἕνα χαρτὶ κολλημένο. Κίτρινο ἀπὸ τὰ χρόνια. Τὰ γράμματα ἕτοιμα νὰ σβύσουν. Εἶταν σημειώσεις τοῦ Γκαῖτε τῶν χρόνων 1828—1829. Καὶ διαβάζω στὴν 6 σημείωση τοῦ 1828 «Griechenlands Schicksal» «Ἑλλάδος πεπρωμένον!» Ἀνατρίχιασα σύσσωμος! Ὅλη ἡ κλαγγὴ τοῦ 1828 μοῦ συγκλόνησε τὴ μικρή μου ψυχή. Ὤ! Τί νὰ ἔδωκε τάχα στὴν ψυχὴ τῆς Ἀλήθειας τὸ κανόνι τοῦ Ναυαρίνου; Ὁ Ὑπεράνθρωπος ποῦ ἄφηνε νὰ περνᾶνε ἀπὸ μπρός του μὲ χαμόγελο τὰ μεγαλήτερα ἱστορικὰ γεγονότα τῶν αἰώνων. Ποῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν Ναπολέοντα καὶ τὸν Μπλύχερ καὶ τὸν Βέλιγκτον, ὡσὰν νὰ εἶταν ἥρωες ἑνὸς δράματος τοῦ Σίλλερ. Ποῦ ὁ βρόντος τοῦ κανονιοῦ ποῦ ὑποδούλωνε τάχα τὴν πατρίδα του τοῦ ἔδινε ἔμπνευση σὲ καινούργιες στροφές· καὶ τὰ πατριωτικὰ κηρύγματα τοῦ Φίχτε τὰ ἔπερνε ὡς σπορὰ τῆς πατριω-

τικῆς ἀηδονολαλιᾶς τοῦ γλυκυτάτου φίλου του καὶ σφίξιμο τῆς Γερμανικῆς νεολαίας, ποῦ ἔδγαλε τὸ Μπίσμαρκ ἀπὸ τὰ σπλάχνα της καὶ τὴν σημερινήν ἕνωση. Ποῦ διαβαίνοντας κάτου ἀπὸ τὸν Ἑρτζογκστάνδ, πλάϊ ἀπὸ τὴ λίμνη τοῦ Βάλχεν, ποῦ τὴν ἀντικρίζω αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τρέμω ἀπὸ λαχτάρα, γιὰ νὰ πάει στὴν Ἰταλία, δὲν παρατηροῦσε ἀπὸ τὶς μεγάλες Ἄλπεις παρὰ τὴ χλωρίδα τους καὶ τί μελέτη μποροῦσαν νὰ δώσουν τὰ πετρώματά των. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, λέγω, ποῦ κατεῖχε μέσα του τὸ πᾶν, τί νὰ ἤθελε νὰ σημάνει μὲ τὰ δύο ἐκεῖνα λόγια «Griechenlands Schicksal»; Γιὰ ὅποιον ἀγνοεῖ πῶς ὑπάρχει ἰδέα περὶ ὑπεροχῆς τοῦ Γκαῖτε κι' ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ Μπίσμαρκ, λέγω, πῶς ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Βάϊμαρ Ἀϊζεναχ, μόνον ὡς πολιτικὸς ἔγραψε τὰ δυὸ ἐκεῖνα λόγια τότες. Δὲν τὸν παράστυρε τίποτις ποτές. Δὲν ἐτόνισε παιᾶνες στὴ Γαλλικὴ ἐπανάσταση, οὔτε ἐδημιούργησε «Ἡρωϊκὲς συμφωνίες» ὅπως ὁ Μπετόβεν γιὰ τὸ Ναπολέοντα, πρᾶγμα ποῦ τὸν ἔκανε ἔπειτα νὰ κλάψῃ πικρά. Δὲν τὸν ἐσυγκίνησε τοῦ Μεσολογγιοῦ ἡ θυσία καὶ δὲν κατέβηκε νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ. Δὲν ἔψαλλε τῶν Πολωνῶν τὸ θούριο κ' ἐγελοῦσε για τὴ συνέντευξη τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Γουλιέλμου στὸν τάφο τοῦ μεγάλου Φριδερίκου. Εἶταν ἀπάνου ἀπ' ὅλα, ὡσὰν Ὀλύμπιος ἀνεπηρέαστος, μόνον ἀπὸ τὸ κάθε γεγονός, βγάνοντας προφητικὸ δόγμα γιὰ τὸ μέλλον. Κ' ἔτσι τοῦ Προφήτη τὸ νόημα ποιὸ νὰ εἶταν γιὰ τὸ πεπρωμένον σου, ὦ γλυκύτατή μου Ἑλλάδα; Κλαίω! Κλαίω ποῦ τὸ φαντάζομαι... Ἐσεῖς, ἀδέρφια, ποῦ μὲ διαβάζετε, ἐννοήσατέ το, ὅπως ἐγώ. Ὦ! Ναί, δὲν τὸν ἐσυγκίνησε τὸ κανόνι τοῦ Κόδριγκτον... Δὲν εἶταν αὐτὸς ἄνθρωπος μόνον, νὰ καλεῖ, ὅπως ὁ Πιχτὼρ Οὐγκὼ, τὰ κανόνια τῶν Γερμανῶν νὰ σταματήσουν, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀνθρωπότητος!... Δὲν εἶταν γυναικεῖος πολιτικός, ὅπως ὁ Γλάδστων, νὰ συγκινεῖται τάχα ἀπὸ ὀλίγο αἷμα καὶ νὰ δημιουργεῖ κατάσταση ἐθνῶν ἀξιοδάκρυτην ἔπειτα. Ἀπάνου κι' ἀπὸ τὴν Ἱστορία ὁ Γκαῖτες ἐπροφήτευε τὸ μέλλον. Καί, (γλυκύτατή μου Ἑλλάδα, ἐκεῖνος σὲ πόνεσε περισσότερο, ἐκεῖνος μονάχα εἶπε τὴν ἀλήθεια γιὰ σένα· ἐκεῖνος εἶπε καὶ τὸ λόγο, ὦ ναί! Δυὸ φορές, ἀπάνου σὲ πολιτικὴ κουβέντα ἐμίλησε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν Ἔκκερμαν· Τὴ μιὰ στὶς 5 Ἀπριλ. 1827, γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ Καποδίστρια, ἀλλ' ὁ Ἔκκερμαν δὲν μοῦ δίνει τὶ εἶπε. Καὶ τὴ δεύτερη στὶς 2 Ἀπριλ. 1829, ἔτσι ἄξαφνα στὸ τραπέζι ἀπάνου, στὸ φαΐ, τοῦ λέει:

— «Ἄκου δῶ, θέλω νὰ σοῦ φανερώσω ἕνα πολιτικὸ μυστικό, ποῦ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰν τὸ ἰδεῖς καὶ νὰ γένει. Ὁ Καποδίστριας δὲν μπορεῖ νὰ παραμένει πολὺ καιρὸ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, γιατὶ τοῦ λείπει ἐκεῖνο ποῦ σὲ παρόμοια περίσταση εἶταν ἀπαραίτητο. Δὲν εἶνε στρατιώτης. Δὲν ἔχουμε ὥς τὴν ὥρα κανένα παράδειγμα, ποῦ ἕνας πολιτικὸς νὰ μπορέσει νὰ διοργανώσει ἕναν ἐπαναστατικὸ λαὸ καὶ νὰ δόσει πειθαρχία σὲ στρατὸ καὶ στρατηγούς. Μονάχα μὲ τὸ σπαθὶ στὴ φούχτα καὶ μπροστὰ ἀπὸ ἕνα στρατὸ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀκουστεῖ καὶ νὰ νομοθετήσει καὶ νὰ ξαναπλάσει καὶ χωρὶς ἔτσι, κλαψε την παρόμοια κατάσταση... Σοῦ τὸ λέγω ἀπὸ τόρα καὶ θὰν τὸ ἰδεῖς ἐσὺ πολὺ γλήγορα νὰ γένει. Γιατί, φίλε μου, αὐτὸ κεῖται μέσα στὴ φύση τοῦ πράγματος καὶ θαύματα δέν γίνουνται!..»

* * *

Ὦ Ἑλλάδος πεπρωμένον! Ὁ συμπαθὴς πολιτικὸς ποῦ δὲν παραδέχτηκε νὰ ταχθῇ ἀρχηγὸς τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας, γιατί οἱ Ἕλληνες δὲν εἶταν ἕτοιμοι, γιατὶ νὰ παραδεχθεῖ νὰ γίνει κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, ὅταν κ' ἡ λίγη πνευματικὴ ἰκμάδα ποῦ ζητοῦσε εἶχε πνιγῆ σὲ ἑφτὰ χρόνων θαυμαστὰ μαρτύρια; Καὶ γιατὶ ὁ γλυκὺς γυιὸς τοῦ γλυκύτερου Λουδοβίκου νὰ ἐκλεγεῖ πρῶτος της Βασιλιάς; Ὦ! Πόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια κεῖται τὸ Πλατωνικὸ δόγμα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου· καὶ πόσο, ὦ Ἑλλάδα μου, μακρυὰ ἀπὸ ἕνα φιλόσοφο ἢ καλλιτέχνη ἀρχηγό σου θὰ εἶχες ἀνάγκη ἑνὸς σκληροῦ στρατιώτη ποῦ δὲν σοῦ τὸν ἔδωκαν τότες, νὰ σὲ πονεῖ καὶ νὰ σὲ παιδεύει κι' ὄχι νὰ σὲ καλοπιάνει καὶ νὰ σὲ χαϊδεύει!..

Μέσα στὸ ἄλμπουμ, ποῦ οἱ προσκυνητάδες τοῦ Πνεύματος ἐχάραξαν τόνομά τους, ἕνα καὶ μόνον ὄνομα εἶδα Ἑλληνικὰ χαραγμένο. Ἔγραφε:

Κωνσταντῖνος
διάδυχος τῆς Ἑλλάδος
26 Μαΐου 1888

Ἂς πιστεύσω πῶς ὁ μέλλων Ἡγεμών σου, γλυκυτάτη χώρα, στὸ προσωπό του, ποῦ ἀνταναχλᾶ ἡ τελευταία σου δυστυχία, τὸν πόνο σου μὲ τὸν πόνο του θὰ σμίξει, κι' ἀλαφρωμένος ἀπὸ τῆς ψεύτικης εὐτυχίας τὸ βάρος, μοναδικό του ὄνειρο θὰ πάρει τὸ Πεπρωμένον σου, ὦ πατρίδα, ποῦ δὲν στηρίζεσαι, ὠϊμένα, παρὰ στὸ σπαθὶ καὶ στὴν πειθαρχία.

Στὸ σπίτι τοῦ Πνεύματος μὲ ἀφῆκε τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μου. Μὲ ἐσυγχώρησε ὁ Προφήτης καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο ποῦ θὰ μ' ὁδηγήσει νὰ τενήσω γελαστὰ τὰ πρόσωπα τῶν προγόνων μου.

Βάλχεν—Ἀπρίλης 1899

Γιαννης Α. Καμπυσης

ΜΩΣΑΙΚΑ

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Ροδόχρυσος ὁ Οὐρανὸς σιγὰ σιγὰ χλωμιάζει·
Φρίσσουν οἱ ἐλιὲς οἱ ἀσημιὲς, ἡ χλόη σκλεύει ὥς κατου·
Τὸ ροδομέτωπο βουνὸ περήφανα σωριάζει
Μύρια λαζούρια διάφανα 'στὰ ριζοθέμελά του.

Γυρνοῦνε τόρα ἀπ' τοὺς ἀγρούς· ἕν' ἄτρο ἀνατριχιάζει·
Κάποια γλυκάδα τῆς Βηθλεὲμ πλανιέται ὁλόγυρά του:
Ἐμπρὸς ὁ ἄντρας καὶ στὸ ζῶο καθήμενη ἀγκαλιάζει
Μάννα κουνῶντας τὸ παιδί, ποῦ κλεῖ τὰ βλέφαρά του.

Κι' ὁλοῦθε πρὸς τὸ μέτωπο ζυγίζοντας μὲ χάρι
Κανίστρια φέρουν, ποῦ ἐλωδιὲς τῶν μενεξέδων ραίνουν
Κ' ἔχουν τὸ δρόμο τὸν πλατὺ, τὸ μονοπάτι πάσῃ

Γυναῖκες, ποῦ ἡ πορπατησιὰ κ' ἡ ὥρα ὡμοσφαίνουν,
Κι' ἀγοδιαβαίνουν, πίτω τους ἀφίνοντας τὰ θάμπη
Τοῦ θείου ἐκείνου δειλινοῦ, ποῦ ἐμύρωσαν κ' οἱ κάμποι.

(Ἀπὸ τὰ Σοννέτα τοῦ Albert Samain)

Γιαννης Περγιαλιτης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οἱ χειρότεροι ἀναγνῶσται γνωμικῶν εἶνε οἱ φίλοι τοῦ συγγραφέως, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γνωρίζουν τὴν πηγήν των.

* * *

Ἡ μοῦσα τοῦ ποιητοῦ ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἐρωμένη τῆς ἀληθείας δὲν θὰ εἶνε ποτὲ ἡ ἀλήθεια καὶ θὰ τοῦ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τέκνα μὲ ὀφθαλμοὺς πολὺ ἀδυνάτους καὶ μέλη λίαν ἀσθενικά.

* * *

Οἱ καλοὶ συγγραφεῖς ἔχουν δύο πράγματα κοινά: προτιμοῦν νὰ ἐννοῶνται παρὰ νὰ τοὺς ἀτενίζουν μετ' ἐκπλήξεως. Καὶ προτέτι δὲν γράφουν διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοὺς ἀπαιτητικοὺς καὶ πολὺ ὀξυδερκεῖς.

* * *

Ἕνα βιβλίον γεμάτο πνεῦμα δίδει ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἀντιπάλους του.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

— . . . Περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωήν μου, ἀπ' ὅ,τι ἀγαπῶ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν... ἀπήντησεν ὁρμητικῶς ἐκεῖνος, ὅλον αὐτὸ τὸ ταξείδιον τὸ ἔζησα μόνον μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα ὀλίγων γραμμῶν ἐκ μέρους της, μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος καὶ μὲ τὴν θλίψιν τοῦ μέλλοντος;.. ἔπειτα σᾶς φαίνομαι ἐκ τῶν λόγων μου ἄνθρωπος ὅστις εἰρωνεύεται;.. εἰπέτε μου σᾶς παρακαλῶ, τί σκέπτετε, τί σᾶς γράφει ἡ Ρόζα δι' ἐμέ;

— Ἡ Ρόζα σᾶς ἀγαπᾷ..

— Ὦ σᾶς εὐχαριστῶ διότι μοῦ λέγετε.., μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ στιγμὴ εἶνε μία ἀπὸ τὰς εὐτυχεστέρας τῆς ζωῆς μου... ἀλλ' εἶσθε βεβαία δι' αὐτό... δὲν εἶνε ἄραγε ἁπλῆ φαντασιοπληξία, ἁπλῆ ἰδιοτροπία τὰ δελτάρια αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔφερον δι' ἐμὲ τὴν εὐτυχίαν ἐκεῖ κάτω ἐν μέσῳ τῶν ὠκεανῶν;

— Φοβοῦμαι ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ πλειότερον παρ' ὅτι σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε! εἶπα ἁπλῶς.

Εἶδα τότε κάτι ὡς δάκρυα νὰ θαμβῶσι τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ναί, ἀγαπητή μου Ρόζα, ἦσαν πράγματι δάκρυα... καὶ μόνον ὁ κόσμος καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά του ἠμπόδισαν νὰ ρεύσουν.

Ρόζα! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σ' ἀγαπᾷ πράγματι.

Ὑποκριτὴς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε, διότι δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ σοῦ, οὔτε ἐλπίζει τίποτε καὶ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δακρύει εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας του ἔχει εὐγενῆ αἰσθήματα. Πίστευσέ με.

Καθ' ὅλον τὸν χορὸν τέλος δὲν μὲ ἄφησεν οὔτε στιγμήν, μοῦ διηγήθη ὅλας τὰς ἀναμνήσεις του, ὅλην τὴν μελαγχολίαν του ὅταν ἔφευγε μακρὰν ἀπὸ τὸ Ἀλγέριον, τὰς κατηφείας του ὅταν ἐνόμιζε ὅτι οὔτε εἶχες λάβῃ τὸ δελτάριόν του, οὔτε τὸν ἐνεθυμεῖσο πλέον καὶ ἔβλεπε ὅτι ἔπρεπε νὰ θάψῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὸν γλυκὺν αὐτὸν ἔρωτα ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τόσον εὐχάριστον τὴν ζωήν του.

Ἔπειτα τὴν χαρὰν τοῦ πρώτου δελταρίου σου, τὴν τρέλλαν μετὰ τῆς ὁποίας τὰ ἐφύλαττε ἐπὶ τοῦ μικροῦ τραπεζίου τῆς καμπίνας του, πῶς τὰ ἀνεγίνωσκε καθημερινῶς, ἕνα μεγάλον κίνδυνον τὸν ὁποῖον ὡς ἐκ θαύματος ἀπέφυγον ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ ἐξ αἰτίας ἑνὸς κυκλῶνος καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου τὰ εἶχε κρύψῃ ὡς φυλακτὸν εἰς τὰ στήθη του...

Ὁ ἄνθρωπος, Ρόζα μου, εἰς τὰς παραφοράς του φαίνεται, καὶ ὁ φίλος μας ἐν τῇ θέρμῃ τοῦ πάθους του μοῦ ἐφάνη ὡς μεγάλον καὶ ἀφελὲς παιδίον τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν καρδίαν εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων του.

Σκοπεύω ἤδη πρὶν ἀναλάβω τὴν πλήρη συμμαχίαν του νὰ τὸν ὑποβάλω ἀκόμη εἰς μίαν δοκιμήν. Θὰ τὴν ἰδῇς... μὴ δυσαρεστηθῇς ὅμως, εἶνε ἀναγκαία διὰ νὰ μὴ ἔχω κατόπιν καμμίαν τύψιν συνειδότος ὅτι συνήργησα εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς Ρόζας μου.

Εἶμαι εὐτυχὴς ὅπου σοῦ τὸ γράφω, καὶ πιστεύω ὅτι τὰ ἰδικά σου δάκρυα ὅταν ἀναγινώσκεις τὰς γραμμὰς ταύτας

Ἤδη βλέπεις ὅτι ἐνῷ ἤμην κατ' αὐτοῦ εἶμαι ὑπὲρ αὐτοῦ! Μὲ ἐκέρδισε.

Τὸν παρουσίασα εἰς τὸν Παῦλον, καὶ αὐτὸς μᾶς προσεκάλεσε αὔριον νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ πλοῖόν του.

Αὔριον εἰς τὰς 5 μ. μ. θὰ ὑπάγωμεν.

Ἡ χαρά του ἐν τούτοις δὲν περιγράφεται. Μὲ παρετήρει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μοῦ ἔσφιγγε νευρικῶς τὴν χεῖρα... ἐγέλα... μοῦ διηγεῖτο ἕνα σωρὸν λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου.

Ὑποθέτω θὰ κοιμηθῇ ἀπόψε μὲ τὰ ροδεινότερα ὄνειρα τὰ ὁποῖα ποτὲ ἐδροσόκλισαν τὸν ὕπνον ἐρωτευμένης κεφαλῆς

Διατί ὄχι;.. σοῦ εὔχομαι τὰ ἴδια... εἶνε τόσον εὐχά-

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 9 Μαρτίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο „ΝΟΥΜΑΣ"

τὶς πρῶτες σελίδες του τὶς ἀφιερώνει σήμερα στὸν Γιάννη Καμπύση. Δημοσιεύει ἕνα ἄρθρο του ἀνέκδοτο, ἕνα φωτεινότατο ἄρθρον τοῦ ποιητοῦ τῆς Μὶς Ἄννας Κούξλεϋ καὶ τοῦ Ἀρήγιαννου,—τοῦ ὀλιγόζωου ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν λίγη ζωή του τὴν ἀφιέρωσε στὴν Τέχνη κ' ἐδούλεψε γι' αὐτὴν μὲ ἀγάπην καὶ μὲ εἰλικρίνειαν, καὶ ἄφησε ἔργον ποῦ ἐκάρφωσε μὲ διαμαντόπετρες τὄνομά του στῆς Ἀθανασίας τὴν χρυσῆ πλάκα.

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ τὸ ἔγραψε ὁ Καμπύσης ὅταν εὑρίσκετο στὴν Γερμανίαν καὶ ἐπεσκέφθη στὸ Βέϊμαρ τοῦ Γκαῖτε τὸ σπίτι, ὅπου ὡς ἐν Μουσείῳ φυλάσσονται ὅλα τὰ κειμήλια τῆς ζωῆς τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ «Φάουστ». Μᾶς τὸ παρεχώρησε δὲ ἡ δυστυχισμένη ἡ μίννα του, ἡ ὁποία εἶχε τὴν καλωσύνην ἀκόμη νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇ δύο πράξεις τοῦ «Ἀρήγιαννου» καὶ δύο πράξεις τῶν «Λεκαπινῶν» τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς στὸν «Νουμᾶν», προτίσσοντες αὐτῶν ἄρθρον τοῦ κ. Παλαμᾶ, τοῦ μόνου ὁ ὁποῖος ἐννόησε βαθειὰ τὸν Καμπύση καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει κάθε δικαίωμα νὰ εἰπῇ τὴν τελευταίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ.

Τῆς «Ἑλλάδος τὸ πεπρωμένον» μὲ τὸ ὁποῖον κοσμοῦμεν σήμερα τὴν πρώτην σελίδα μας, δὲν ἔχει μόνον φιλολογικὴν ἀξίαν. Ἐγκρύπτει καὶ βαθειὰν πολιτικὴν σημασίαν, ἐπικαιροτάτην δὲ, γιὰ ὅσους πιστεύομεν καὶ φωνίζομεν πῶς τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος δὲν στηρίζεται στὰ λόγια καὶ στὰ φαιμφαρονοειδῆ νομοσχέδια τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀναμορφωτοῦ, ἀλλὰ στὸ σπαθὶ καὶ στὴν πειθαρχία.

Μέσα ἀπὸ τὸν τάφο του ὁ Καμπύσης μᾶς φωνάζει ὅσα μέσα ἀπὸ τὸν τάφον του μᾶς συμβουλεύει ὁ Γκαῖτε. Καὶ μακάρι νἀκούσωμε τὰ λόγια τὰ πονετικὰ, τὰ εἰλικρινῆ ποῦ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν διπλοῦν αὐτὸν τάφον.

Οἱ ζωντανοὶ εἶπαν τὴν γνώμην τους. Ἂς ἀκουσθοῦν τώρα καὶ οἱ πεθαμένοι.

ΑΠΟΛΥΤΩΣ

καμμία συζήτησις δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ στὴν Βουλὴν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης, ἐκτὸς πλέον ἂν οἱ κύριοι βουλευταὶ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τὴν ἔφεραν ὡς ἕνα ξεκουραστικὸν ἄντρ—ἄκτ τῶν σοφῶν νομοθετημάτων τὰ ὁποῖα κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοὺς ἀπησχόλησαν.

Ἡ ἐκλογὴ Αἰγίνης εἶνε νομιμωτάτη, μᾶς τὴν ἐφιλοδώρησε δὲ ἡ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς, ἡ ὁποία καὶ τὴν ἐπρομελέτησε καὶ τὴν ἐπεκήρωσε. Εἶνε δὲ κωμικὸν νὰ γίνεται λόγος σοβαρὸς περὶ ἀκατονομάστων ἐκλογικῶν ἐπεμβάσεων εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν διευθύνει τὴν χώραν Κυβέρνησις δημιουργηθεῖσα διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς σανίδος.

Κ' ἐν τούτοις —τί νὰ τὸ κρύψωμεν ; — ἂν εἴχαμεν τὸ εὐτύχημα νὰ κυβερνώμεθα ἀπὸ τὸν κ. Ζαΐμην, οἱ τέσσαρες κήνσορες τοῦ κόμματός του οἱ ὁποῖοι μετέβησαν εἰς Αἴγιναν διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἀφ' ὑψηλοῦ τὴν ἐκλογήν, δὲν θὰ μετέβαινον διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὸν Ζαΐμικὸν ὑποψήφιον ;

ΕΥΡΕΘΗΚΕ

στὸ γραμματοκιβώτιόν μας χθὲς τὸ πρωὶ ριγμένο τὸ ἑξῆς ἀκατανόητον τετράστιχο :

Κι' ἂν ἔκανες τὸν πόλεμο,
Εἶδες, δὲν τύχεις χάσιμο...
Οἱ Τοῦρκοι στάνε γνώρισαν
Καὶ σοῦδωκαν παράτημο !

Τί θὰ θέλῃ νὰ εἰπῇ ὁ ἀνώνυμος ποιητής ; Μήπως ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐπῆρε τὸ Ἰμιτιὰζ διότι ἔκαμε τὸν πόλεμον τοῦ 97 ;

ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕΝ

πληρέστατα μὲ τὸν κ. Λεβίδην. Νὰ κατεδαφισθῇ τὸ Βουλευτήριον καὶ νἀνοικοδομηθῇ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὅμως, δι' ἐθνικωτάτους λόγους, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ ἑξῆς κυριώτατα προσόντα :

α') Νὰ εὑρίσκεται μακράν, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἀπὸ κάθε κατοικημένον μέρος καὶ

β') Ἡ ἀκουστική του νὰ εἶνε τέτοια, ὥστε καὶ ὁ βροντοφωνέστερος βουλευτὴς νὰ μὴν ἀκούεται ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος.

Ὁ κ. Λεβίδης θὰ συμφωνήσῃ μαζῆ μας. Δὲν ἀμφιβάλλομεν.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

μεγιστάνες, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν ἐδῶ τὰ παράσημα, δὲν θὰ ἔχουν νὰ διηγηθοῦν καὶ πολλὰ πράγματα εἰς τὸν Κραταιὸν Αὐθέντην των ὅταν ἐπιστρέψουν στὸ Γιλδίζ.

— Τί εἴδατε στὴν Ἀθήνα ; Θὰ τοὺς ἐρωτήσῃ.

— Εἴδαμε τὸ Βασιλέα, εἴδαμε τὸ Ντελῃγιάννη, ἐφάγαμε, ἤπιαμε...

— Ἄφεριμ ! Τί ἄλλο εἴδατε ;

— Εἴδαμε τὸν κ. Καζάζη, εἴδαμε...

— Τὴν Βουλὴ τὴν εἴδατε ;

— Ὄχι !

— Γκρεμισθῆτε ἀπ' ἐδῶ!.. Ἄμ σὰν δὲν εἴδατε Βουλή, τί Ἑλλάδα εἴδατε ;

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ὤφειλε νὰ δώσῃ μίαν ἔκτακτον κοινοβουλευτικὴν παράστασιν ντὲ γκαλὰ χάριν τῶν ἐπισήμων ξένων μας. Καταλληλοτέρα μάλιστα θὰ ἦτο ἡ νὺξ τῆς ἐπικυρώσεως τῆς ἐκλογῆς Αἰγίνης.

Η ΒΟΥΛΗ

εὑρῆκε ἐπὶ τέλους τὸν προορισμόν της, νὰ εὐθυμολογῇ, ἂν πιστεύσωμεν τοὺς πρακτικογράφους τῶν ἐφημερίδων, οἱ ὁποῖοι κατασκοτώνονται νὰ διασώσουν χάριν τῆς ἱστορίας ὄχι μόνον τὰς εὐφυολογίας τοῦ κ. Ράλλη, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς κινήσεις, τὰς εὐφυεστάτας πραγματικῶς, τοῦ περιφήμου Καμπούρη τῆς ἀπαρτίας.

— Θὰ τὸν γράψω κι' αὐτόν ! ἐφώναζε προχθὲς ὁ κ. Πρόεδρος, ὁσάκις κανεὶς ἀπὸ τοὺς βουλευτὰς ἐζητοῦσε τὸν λόγον, καὶ ἡ Βουλὴ ἐλιποθυμοῦσε ἀπὸ τὰ γέλοια.

— Γράφ' τον κι' αὐτὸν, κ. Πρόεδρε ! ἔλεγαν οἱ βουλευταί.

— Τὸν ἔχω γραμμένον ! ἀπαντοῦσε ὁ κ. Πρόεδρος. Καὶ δός του γέλοια, ἀτελείωτα.

Δυστυχῶς εἰς τὸ εὔθυμον αὐτὸ κοινοβουλευτικὸν

ειστον νὰ εἶνε κανεὶς νέος καὶ νἀγαπᾷ...

Ἐσκέφθην ἐπὶ μακρὸν ἐὰν ἔπρεπε νὰ διηγηθῶ ὅλα εἰς τὸν Παῦλον.

Ἀλλὰ μετενόησα. Τὸν γνωρίζω καλῶς καὶ θὰ μὲ ἐπέπληττε ὅτι ἔσπευσα. Ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ εἴπω ὅτι εἶπα, πρὶν ζητήσωμεν πληροφορίας, πρὶν βεβαιωθῶμεν καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά...

Ἴσως ἔχει δίκαιον ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένη. Πρὸς τί αἱ πληροφορίαι;

Εἶνε ἀξιωματικὸς, τὸν βλέπομεν... καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ εἶνε σῶμα ἐπίλεκτον.

Διὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἀνάπτυξιν;.. εἰμπορεῖ νὰ δανείσῃ καὶ εἰς ἄλλους.

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς περιουσίας ;

Δὲν ζητεῖ κανεὶς ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸν χρήματα. Ἔχει τὸ ξίφος του. Ἔπειτα δὲ σὺ ἔχεις περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἀρκοῦν καὶ διὰ τοὺς δύο...

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος τέλος ;

Τὸν ἀγαπᾶς καὶ σ' ἀγαπᾷ !

Ὥστε ἀφοῦ ἐσκέφθην ἐπισταμένως, ἀπεφάσισα νὰ τὰ εἴπω μόνον εἰς τὴν θείαν.

Ἐπῆγα λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὰ διηγήθην ὅλα.

Ὁ τρόπος τῆς θείας εἶνε ἀλήθεια πῶς μὲ παρεξένευσε.

Ἀπὸ τῶν πρώτων λόγων μου ἐφάνη σκυθρωπάζουσα καὶ ρεμβή, καθ' ὅσον δὲ ἐγὼ διηγούμην τὴν ὑπόθεσιν, μ' ἐκύτταξε μὲν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλ' ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀφῃρημένη καὶ παρακολουθοῦσα τὸ νῆμα ἄλλων ἰδεῶν. Τέλος ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ἔμεινε ἐπὶ μακρὸν σιωπηλή Παράδοξον δέ... νομίζω ὅτι διέκρινα κάτι ὡς κρύφιον δάκρυ νὰ λάμπῃ εἰς τὸ ἄκρον τῶν ὀφθαλμῶν της.

Τὴν ἠρώτησα μήπως τὸ πρᾶγμα τὴν δυσηρέστει ἀλλ' ἀνένευσε.

— Ὄχι ! εἶπε, καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ νέος αὐτός; .

Εἶπα τὸ ὄνομά του.

Περίεργον!.. ἡ θεία τότε ἔγειρεν ὠχρὰ ὡς νεκρὰ καὶ ἔφερε τρέμουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἔσπευσα ἔντρομος νὰ τὴν βοηθήσω.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε, θεία;.. ἠρώτησα, φαίνεσθε ὅτι δὲν εἶσθε καλά...

— Ὄχι!.. τίποτε!.. ἀπήντησε διὰ παραδόξου φωνῆς ἐκείνη, μία λειποψυχία ὅπως ἔχω αὐτὰς τὰς ἡμέρας... δὲν εἶνε τίποτε... ἐξακολούθει... πῶς εἶπες τὸ ὄνομά του ;

Ἐπανέλαβον πάλιν : Ἀλκυόνης.

Μὲ ἠρώτησε τότε καταλεπτῶς, ἐπιμόνως, μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λεπτομερείας, περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ νέου, περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔρωτός σας, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὰς ἐπισολάς σου καὶ τέλος ἐπεφυλάχθη νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην της.

Ἐπὶ τούτοις μοῦ συνέστησε νὰ μὴ σπεύσω πρὶν ἐκείνη τὸν ἴδῃ καὶ τὸν κρίνῃ προσωπικῶς.

Ἐπρότεινα νὰ ἔλθῃ μαζῆ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ πλοίου, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε, μὲ παρεκάλεσε δὲ μόνον νὰ τὸν προσκαλέσω τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ πρόγευμα ἵνα τὸν γνωρίσῃ.

Ἀφήνω τώρα τὴν ἐπιστολήν μου καὶ πηγαίνω νὰ ἑτοιμασθῶ.

Ἀρκέσου εἰς **αὐτὰ τὰ ὀλίγα** καὶ περίμενε προσεχῶς πλειότερα... εἰπὲ μεθ' ὅλα αὐτά, ὅτι δὲν σ' ἀγαπῶ...

Σὲ φιλῶ χιλιάκις Ἡ ἐξαδέλφη σου

Αἰμυλία

ΥΣΤ. Ἀλήθεια, δὲν σοῦ ἔγραψα καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη παραδοξότερον διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς θείας.

Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὴν συνδιάλεξίν μας εἰσῆλθον εἰς τὸ διαμέρισμά της νὰ ζητήσω τὴν γνώμην της ἐπί τινος ζητήματος τοῦ μπεμπὲ, καὶ ἔκρουσα τὴν θύραν.

Καμμία ἀπάντησις... Ἔκρουσα πάλιν... τίποτε.

Ἤνοιξα τότε μετὰ προσοχῆς καὶ ἔμεινα ἔκπληκτος νὰ τὴν ἴδω κύπτουσαν ἐπὶ τοῦ γραφείου μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν, βυθισμένην ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο.

Ἐπλησίασα φοβηθεῖσα μήπως ἔπαθε τίποτε, καὶ τότε εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων μου ἐστράφη ἀποτόμως, προσεπάθησε τεταραγμένη νὰ κρύψῃ κάτι τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ αὐτῆς καὶ μὲ ἠρώτησε ξηρῶς τί ἐπεθύμουν.

Ἐξήγησα τὸ συμβεβηκὸς καὶ ἐδικαιολογήθην διὰ τὸν φόβον μου, ἦτο ὅμως τόσον νευρικὴ ὥστε δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ταράξω περισσότερον.

(ἀκολουθεῖ)

πανηγύρι, δὲν ἔλαβε μέρος καὶ κανεὶς ἀντιπρόσωπος τοῦ Λαοῦ, ἀπὸ τὸ λαϊκὸν θεωρεῖον, καὶ δὲν ἐφώναξε στοὺς εὐθύμους τοῦ Ἔθνους πατέρας :

— Μὰ κι' ὁ λαὸς σᾶς ἔχει ὅλους πέρα πέρα γραμμένους!...

ΠΡΙΝ ΚΑΛΟΣΥΣΤΗΘΗ

ἀκόμα, ἄρχισε καὶ νὰ διαλύεται ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Δραματικὴ τοῦ Ὠδείου Σχολή, μία δὲ ἀπὸ τὰς μαθητρίας της, ἐκείνη ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Τρουφρὶὲ εἶχε διαγνώσει καλλιτεχνικὰ στίγματα Μπερτὲ, παρῃτήθη, μὴ ἐπιδοκιμάζουσα τὸν διορισμόν τῆς δ. Φραγγοπούλου ὡς καθηγητρίας.

Θέλουν μερικοὶ μεμυημένοι νὰ εἰποῦν, ὅτι ἡ παραίτησις ἔχει ἄλλον λόγον, σπουδαιότερον, διαψευσθείσης ἐλπίδος, διότι μερικοὶ εἰδικώτατοι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ καλλιέργειαν τῶν καλλιτεχνικῶν ταλάντων, εἶχαν διαγνώσει ὄχι πλέον τάλαντον Μπερτέ, ἀλλὰ προσόντα καθηγητρίας, εἰς τὴν παραιτηθεῖσαν καὶ τὴν εἶχαν προτείνει εἰς τοὺς ἁρμοδίους καὶ ὡς τὴν καταλληλοτέραν καθηγήτριαν.

Ὁ κ. Τρουφρὶὲ δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἂν διαβεβαιώσῃ τοὺς μαθητάς του ὅτι ὅλους τοὺς θεωρεῖ καθηγητὰς, ἀφοῦ μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ κατορθώσῃ νὰ ἔχῃ ἀκροατὰς μέχρι τοῦ τέλους τῆς διδασκαλίας του. Ἂν τοὺς εἰπῇ μάλιστα ὅτι αὐτὸς θὰ εἶναι καὶ ὁ μόνος μαθητὴς τῆς Δρ. Σχολῆς, τόσον τὸ καλλίτερον.

Η ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ

Ο ΤΙΤΛΟΣ

Στὴν σκηνὴν καὶ πάλιν ὁ κ. Ἀνέκδοτος, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὸν λόγον.

Ἀκροαταί του δὲ δύο τρεῖς φίλοι του, ἄνθρωποι πάντοτε τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του.

— Θὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν ψυχή μου!.. Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὰ ὄνειρά μου!..

— Μωρὲ, τί λές!.. Τὸ ἀπεφάσισες ;... Σὺ ποῦ εἶσαι τόσο μυστικός ;...

Ὁ κ. Ἀνέκδοτος ρίχνει μιὰ ἐξερευνητικὴ ματιὰ τριγύρω του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν ὑπάρχουν κατάσκοποι, καραδοκοῦντες νὰρπάξουν καμμίαν φράσιν του καὶ τὴν μεταφέρουν... στὸ Χρηματιστήριον.

— Ἀκοῦστε λοιπόν! Γράφω δρᾶμα!..

— Μίλα σιγώτερα—παρατηροῦν οἱ φίλοι του ἔντρομοι—γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μᾶς ἀκούσουν!

— Γράφω δρᾶμα! Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε. Τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὅτι τὸ γράφω Ἑλληνιστὶ καὶ Γαλλιστί...

— Σὰ νὰ λέμε, γράφεις Ἑλληνο-Γαλλικοὺς διαλόγους ;

— Ὄχι!.. Δὲν μὲ νοιώσατε! Τὸ γράφω Ἑλληνιστὶ καὶ τὸ γράφω καὶ Γαλλιστὶ συγχρόνως!..

— Καὶ ὁ λόγος ;

— Ἄ! ἐδῶ ἴσια ἴσια κρύπτεται τὸ μυστικό μου! Χυγῶστε λίγο!..

Οἱ φίλοι πλησιάζουν. Ὁ κ. Ἀνέκδοτος κατεβάζει τὴν φωνήν του εἰς τόνον ψιθυρισμοῦ ;

— Πρόκειται νὰ παρασταθῇ ταυτοχρόνως τὴν ἰδίαν νύκτα, στὰς Ἀθήνας καὶ στὸ Παρίσι!

— Ἄκκα! Καὶ σοῦ τὸ ζήτησαν ;

— Ὄχι! Ἀλλὰ θὰ μοῦ τὸ ζητήσουν!

— Ἔτσι αἴ ; Εἶσαι βέβαιος ;

— Βεβαιότατος! Σταθῆτε ὅμως! Μ' ἀπασχολεῖ ἕνα σπουδαιότατο ζήτημα!

— Ποιό ; Λέγε!..

— Ὁ τίτλος τοῦ δράματος!

— Τί ; Ὁ τίτλος ; Δὲν βρίσκεις!..

— Τὸν βρῆκα! Ρωμαΐκα, εἶνε καλὸς, χτυπητός!... Ἀλλὰ στὸ Γαλλικό ; Ἀλλοίμονον! Στὸ Γαλλικὸ δὲν μεταφράζεται!

— Καὶ τώρα ;

— Πρέπει νὰ βρῶ πρῶτα τὸν τίτλον, ἕνα τίτλο ποῦ νὰ εἶνε χτυπητὸς καὶ στὶς δυὸ γλῶσσες, κ' ἔπειτα θὰ καθίσω νὰ βρῶ καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δράματος!..

— Ὤχ, ἀδελφέ! Δὲν μᾶς ἀφήνεις! Καὶ μεῖς νομίζαμε πῶς τὄχες καὶ τελειωμένο τὸ δρᾶμά σου!..

Ὁ κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΑΡΘΡΟΝ τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ

Η ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΟΙ ΒΑΓΝΕΡΙΣΤΑΙ

Φίλτατε «Νουμᾶ».

Μὲ τὴν παράστασιν τοῦ «Λόεγκρινν», τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ὁμιλούντων Ἀθηναίων,—παραλείπω τοὺς γράφοντας, διότι αὐτοί. . . . δὲν συμμαζεύονται πλέον—μετεμορφώθησαν ὡς ἐκ θαύματος εἰς Βαγνεριστάς. Ὅλοι ἐννοοῦν τὸν Βάγνερ, καὶ ὅλοι τὸν αἰσθάνονται καὶ ὅλοι συγκινοῦνται ἀπὸ αὐτόν, ἂν τοὺς ὑποβάλῃς δὲ εἰς αὐστηρὰν καὶ κατ' ἰδίαν ἐξομολόγησιν, θὰ πεισθῇς ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως μόνον τὴν Ἀντριάνα ἐννοοῦν καὶ μόνον αὐτὴν θεωροῦν ὡς μουσικὴν τοῦ μελλοντος.

Εἶνε προτέρημά μας, βλέπεις, κι' αὐτὸ νὰκολουθοῦμεν πάντοτε τὴν μόδα καὶ νὰ κοροϊδευώμαστε.

Ἰδικός σου
Πάτριος.

ΤΟ ΜΙ—ΚΑΡΕΜ

Διὰ τὸν «Νουμᾶν».

Ἐξέδωκεν ἢ θὰ ἐκδώσῃ— ὅπως ἐδιάβασα— ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παραινετικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, δι' ἧς θὰ συνιστᾷ ἀποχὴν ἀπὸ τὰς ἡδονὰς κατὰ τὴν Μ. Σαρακοστήν.

Εἰς ἀνάπτυξιν καὶ ἀνάλυσιν τῆς εἰδήσεως αὐτῆς, τῆς ὁποίας ἡ οὐσία εἶνε παραπολὺ Σόκιν, δὲν προβαίνω. Νομίζω ὅμως ἢ μᾶλλον προσπαθῶ νὰ νομίζω ὅτι κάποιος φαρσὲρ διέδωσε τὴν εἴδησιν αὐτὴν εἰς βάρος τῆς αὐστηρότητος τῶν Ἁγίων Συνοδικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ ἔχουν καμμίαν διάθεσιν νὰ συνεχίσουν τὰς εὐθύμους παραδόσεις τοῦ ἐν Πειραιεῖ τμήματος τῆς Ἀναπλάσεως, τοῦ καταδικάσαντος τὸν Καρνάβαλον, καὶ νὰ καθιερώσουν κ' ἐδῶ, διὰ τῆς παραινετικῆς ἐπιστολῆς, τὸ περίφημον Μὶ-Καρὲμ τῶν Εὐρωπαίων, ἔστω καὶ ἅπαξ διὰ παντός.

Ἅγιοι ἄνθρωποι καὶ νὰ διαπράττουν τόσον εὔθυμα πράγματα ; Ἀπίστευτον!

Ἕνας Χριστιανός.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Γ. Μπαμ... Ἐνταῦθα. Τὸ ποίημά σας δὲν εἶνε καὶ τόσον ἐπιτυχημένο. Ἀφοῦ ὅμως θέλετε νὰ δημοσιευθῇ, δημοσιεύομεν μίαν στροφήν του εὐχαρίστως στὴν στήλην αὐτὴν, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ πεισθῆτε πῶς καὶ αἱ ἄλλαι στροφαί του δὲν διαφέρουν, στὴν ἔννοιαν τουλάχιστον, ἀπὸ τὴν δημοσιευομένην:

Δὲν μὲ θέλγει τὸ φῶς τῆς Σελήνης
εὐτυχεῖς ἂς τὸ βλέπωσι μόνον
ὅταν μόνοι μακρὰν μετ' ἐκείνης
ἦν λατρεύουν εἰς χώρας εὐδίας
τῶν ἀνθρώπων λακτίζουν τὸν πόνον
εἰς πελάγη λαμπρᾶς εὐτυχίας.

— Ὅ,τι ἐγράψαμεν, ἔπρεπε νὰ γραφῇ κ Νευρικὲ, καὶ ἂν σᾶς πειράζει τὰ νεῦρα ἡ τακτικὴ τοῦ «Νουμᾶ» ἠμπορεῖτε ἀξιόλογα νὰ μὴν τὸν διαβάζετε. Ἐμεῖς θὰ χάσουμε ἕναν ἀναγνώστην, ἀλλὰ σεῖς θὰ βρῆτε τὴν ἡσυχίαν σας. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.

—Τακτικὸν θαμῶνα τῆς Βουλῆς, ἐνταῦθα. Ἔχετε δίκαιον. Ὁ μακαρίτης ὁ Κουσουλάκος, ὡς πρακτικογράφος τῆς Βουλῆς ἐν τῷ «Ἄστει» ἄφησε καὶ μαθητὰς καὶ ἀναμασσητὰς μάλιστα τῶν χαριτολογημάτων καὶ τῶν λογοπαιγνίων του. Ἐκεῖνο ἰδίως ποῦ ἔγραψε ὁ μακαρίτης μιὰ φορὰ πῶς λύεται ἡ συνεδρίασις καὶ δένονται οἱ βουλευταί μας τὸ παρουσιάζουν οἱ διάδοχοί του κάθε λίγο καὶ λιγάκι ξεναζεσταμένο.—Ἂν θέλετε νὰ κριθοῦν τὰ ἔργα σας εὐνοϊκῶς, δὲν ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ κάμετε, κ. Κορυδαλὲ, παρὰ νὰ ἀποταθῆτε εἰς ἕνα ἐκδότην ἡμερησίων πενταλέπτων φυλλαδίων. Οἱ κύριοι αὐτοὶ καθιέρωσαν ἐσχάτως νέον εἶδος κριτικῆς, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «Ἐμπορικὴ κριτικὴ» καὶ διοχετεύεται εἰς τὸ Δημόσιον διὰ τῶν κοινωνικῶν τῶν ἐφημερίδων. — Κανένα ἄλλο καλλίτερον καὶ συντομώτερον, δὲν ἔχετε, κ Μ. Ἐπιφ. νὰ μᾶς στείλετε ; Θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως.

— Κον Γ. Χαρπάκην Κάμπ—Σάκρ Αἰγύπτου. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΓΟΗΤΕΙΑΙ

ΝΕΚΡΗ ΖΩΗ

Ζοῦσε νεκρή· ποτὲ χαμόγελο
τὰ ὠχρά της χείλη δὲν χαράζει·
Στο παράθυρι κάθε δειλινὸ
ὥρες τὴν θάλασσα κοιτάζει,
ὥρες τὸν οὐρανὸ τὸν γαλανό.

Κι' οὔτε ποτὲ μὲ θρήνου δάκρυα
ἀγάπης τάφο δὲν ξυπνᾶει...
ἡ θάλασσα τῆς πῆρε τὴ χαρὰ,
κ' ἐκεῖ στὸν οὐρανὸ ζητᾶει
παρηγοριὰ στὴ μαύρη συμφορά.

Κωνστ. Γούναρης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐξεδόθη τὸ ὄδον τεῦχος τῶν «Παναθηναίων» περιέχον: Γρ. Ξενοπούλου ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἑνὸς βιβλίου ποῦ δὲν ἔχει μέσην, Ἀλεξ. Παπαδοπούλου Ἡ Σημαδούρα, Σκέπη τὸ λέει τὸ παραμύθι, Μαλακάση Ἱστορικαὶ σελίδες—ὁ ἀετὸς, Α. Παπαδιαμάντη ἡ Φόνισσα (συνέχεια), Μὰξ Χόνδορφ Ἐπιστολαὶ ἐκ Βερολίνου, Ἀγγέλου Κλεάνθους τὸ Ἑλλ. τραγούδι ἐν Βερολίνῳ, Χάρη Ἡμερινοῦ λόγοι καὶ ἀντίλογοι Γράμματα, Τέχνη, Ἐπιστήμη κλπ. Εἰκόνας δὲ τὸν Περυέα τῶν Ἀντικυθήρων, Ἑλληνικὰ ταξείδια κλπ.

— Ὁ ἐν Chalakim τῆς Αἰγύπτου ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ «Ἀωτοῦ» ἀνέλαβε τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν τῶν «Σελίδων», νέου ἔργου τοῦ συναδέλφου κ. Δημ. Καλογεροπούλου. Ὁ τόμος οὗτος θὰ εἶνε ἐκτάκτου πολυτελείας, θὰ ἔχῃ δὲ πολυχρώμους εἰκόνας, ἐκτελεσθείσας ἐν Παρισίοις.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ κατασκευὴ ὑδραυλικῶν ἔργασιῶν κλπ. πρὸς ἄρδευσιν τοῦ ἄλσους Κηφισσίας.

Ἡ κατασκευὴ προϋπελογίσθη εἰς δρ. 38,829.10 Αἱ μειοδοτικαὶ προσφοραὶ γεννήσονται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνωτέρω τιμῆς καὶ εἰς ἀκεραίας μονάδας τοῖς ἑκατόν.

Προσφοραὶ ἐνσφράγιστοι συνοδευόμεναι ὑπὸ χρηματικῆς ἐγγυήσεως κλπ. γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 11ης Μαρτίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10ην π μ. ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἑταιρίας, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν καὶ τῶν ὅρων τῶν συμφωνιῶν.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 20 Μαρτίου 1881 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως δημοσίων ἔργων, καθ' ὃ οἱ διαγωνισθησόμενοι μειοδόται δέον νὰ κέκτηνται τὸ ἀπαιτούμενον πιστοποιητικὸν ἱκανότητος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαρτίου 1903
(Ἐκ τοῦ γραφείου τῶν Σιδηροδρ. Ἀττικῆς)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.